Καθώ ς η προηγούμενη ανάρτηση ξεκινούσε από τις ειδήσεις του Αυγούστου και κατέληγε σε καφενείο, ας ξεκινήσει τούτη εδώ από καφενεία και ποιος ξέρει που θα καταντήσει.

Τα καφενεία των συνοικιών της μεταπολεμικής Αθήνας, της επαρχίας, της περιφέρειας εν γένει, ήτονε το οξυγόνο της επικοινωνίας. Εκεί είχαν λυθεί το Μεσανατολικό, το Κυπριακό, εκεί τέθηκαν οι βάσεις της σύγχρονης προπονητικής του ποδοσφαίρου, εκεί είχαν διαμορφωθεί οι βαθυστόχαστες αναλύσεις για το ασφαλιστικό, και οι αντίστοιχες παρατηρήσεις για την πάντα παραπαίουσα οικονομία, με τις δέουσες προτάσεις για την πολυπόθητη ανάκαμψη.

Τις πρώτες μετεμφυλιακές περιόδους, οι γυναικείες παρουσίες στα καφενεία δεν ήταν ευπρόσδεκτες. Καθώς στις μέρες μας αυτό και τόσα άλλα έχουν μεταβληθεί, εκείνο που επιδέχεται ερωτήματα είναι, αν όντως κατόπιν όλων των εξελίξεων, το γυναικείο φύλο παραμένει ασθενές και ωραίο. Κάτι που υποθέτω, είτε ισχύει είτε όχι, αποτελεί ιδεολογικό βρόγχο τόσο το πάλαι ποτέ ριζοσπαστικό και δοξασμένο Women's Lib, όσο και στο όλως προσφάτως, ισχυρώς δραστηριοποιούμενον, #me too.

Μέχρι να δοθούν ανθρώπινες απαντήσεις σε αυτά τα καίρια ερωτήματα, που πάντα δοκίμαζαν το βάθος του πολιτισμού μας, ας περιηγηθούμε σε καφενειακούς χώρους που

έφεραν δομικά στοιχεία του γνήσιου καφενέ.

Με αφετηρία το νησί της Αποκάλυψης, τουλάχιστον για όσους πιστεύουν στην Ορθοδοξία. «Καφεζαχαροπλαστείον Houston». Έχουν παρέλθει 37 έτη από την πρώτη μου επίσκεψη, εκεί στη Σκάλα, και 13 από την τελευταία, συνεπώς δεν είμαι σε θέση να έχω άποψη πως είναι σήμερα.

Το κατάστημα, τότε, είχαν δύο αδελφές η Σταματία και η Κατίνα. Άκληρες. Υπήρχε μια ακόμα αδελφή και ένας αδελφός που υποτασσόμενος στη συμφορά της μετανάστευσης βρέθηκε πέρα από τον Ατλαντικό στο Χιούστον του Τέξας, τροφοδότης των γλίσχρων οικονομικών της οικογένειας. Για αυτό και η ονοματοδοσία του καταστήματος.

